

Fins a 60 hores

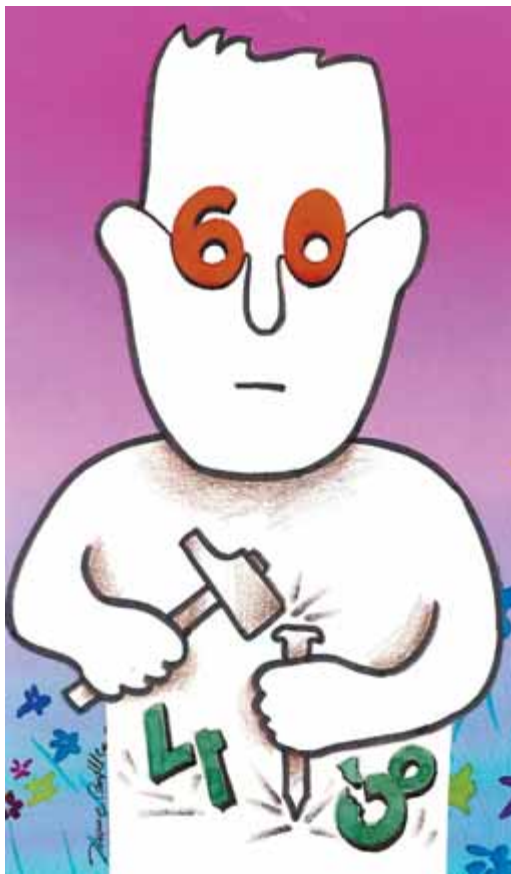
No hi ha dubte de que al nostre món només la mort és irreversible. ¿Qui ho havia de dir, que 91 anys després que l'Organització Internacional del Treball (OIT) conquerís per als treballadors occidentals la setmana laboral de 48 hores sorgiria un govern disposat a anul·lar aquest dret social? De fet, ja fa 15 anys que un país dels rics, Gran Bretanya, va subvertir aquell progrés dels assalariats, però fins ara Europa no havia gosat generalitzar un pas d'aquesta mena cap a la regressió.

ELS MINISTRES DE TREBALL de la UE han aprovat que la jornada laboral s'allargui fins a les 60 hores, amb determinades condicions, és clar, però no cal remarcar quin costat tindrà les de perdre. El Parlament Europeu podria frenar el retrocés, donat que és necessari que ho aprovi perquè entri en vigor, però és clar que la majoria de parlamentaris són del mateix color que la majoria de ministres.

TAN SOLS CINC ESTATS S'HI HAN OPOSAT, entre ells l'espanyol. Per altra banda, el vot a favor de França contrasta amb les 35 hores establertes pel govern de Lionel Jospin, de forma que molts francesos poden arribar a treballar gairebé el doble, i no pas cobrant-ho com a hores extres. Una diferència gens innòcua. Un altre contrast el trobem en la creació, el novembre de 2006, de la Confederació Sindical Internacional (CSI). Integrada per 306 centrals, pertanyents a 154 països i representant 168 milions d'afiliats, va néixer amb el propòsit explícit de "canviar les regles de joc de la mundialització". Ara fa un any i mig no era de preveure que l'alteració de les regles procedís just de la UE i just en sentit contrari.

EN EL SI DE LA CSI ES TROBA la Confederació Europea de Sindicats (CES), la qual, és de suposar, tindrà bastant a dir-hi davant de la introducció de les esmentades 60 hores. El que està per veure és que aconseguirà. Quelcom aplicable al

“Els primers a rebre seran els immigrants i als autòctons els tocarà també la seva part. Les mesures que la norma prescriu seran paper mullat quan el treballador hagi de triar entre les condicions que l'empresari li imposi o quedar-se sense feina”

JAUME BATLLE

govern espanyol, disposat a defensar davant del Parlament Europeu, de forma encomiable, les 48 hores. Vist el gir que està prenent la Unió Europea, caldrà donar la raó als partits i als votants que van dir no a la proposta de Constitució perquè consideraven que estava feta a la mida dels interessos del capital. La Constitució no va ser aprovada, però en el seu lloc tindrem, és probable, el Tractat de Lisboa. I si res no hi posa remei, les 60 hores setmanals.

EL PRIMERS A REBRE SERAN els immigrants, però també als autòctons els tocarà la seva part. Les mesures que la normativa prescriu seran paper mullat quan el treballador hagi de triar entre les condicions que l'empresari li imposi o quedar-se sense feina. En teoria, el consentiment del treballador per augmentar la seva jornada laboral haurà de ser voluntari, i haurà de ser signat lluny de cap amenaça d'acomiadament.

A LA PRÀCTICA, ¿COM ES PODRÀ COMPROVAR que es respecten aquestes regles? Serà la paraula d'un enfront de l'altre, d'un gabinet d'advocats enfront d'una persona que, com a màxim i amb sort, serà representada per un lletrat del sindicat. El que dèiem, si actualment els immigrants ja passen per acceptar condicions de treball pròpies de principis del segle XX, a partir de l'aprovació, si acaba aprovant-se, del nou reglament europeu retrocediran al segle XIX. I de retruc, els indígenes també veuran rebaixada la qualitat del seu lloc de treball.

DESPRÉS DE TANTS ANYS DE LLUITA per aconseguir uns drets laborals i socials que durant segles ni tan sols havien estat somiats, després de tantes penes de presó, de tants homes i dones despatxats per revolucionaris, i fins i tot de tantes morts, el que semblava impossible s'està produint: la reacció intenta sortir-se amb la seva. Si és així, els joves hauran de deixar de gaudir dels drets assolits gràcies a l'esforç dels seus avis o besavis.